

и национализъм сж понятия недѣлими споредъ „свѣрѣ-
менната социология“, това ще каже, че и патриотиз-
мътъ, искренната любовъ къмъ отечеството, и нацио-
нализмътъ, сж нѣща недѣлими отъ любовта къмъ
човѣчеството, сж понятия недѣлими отъ „нашитѣ
стремления за пълна и абсолютна човѣшка свобода“
(Съч. 302). Отъ тази гледна точка, отъ гледището на
свѣрѣменната социология, отъ гледището на новата
наука за свободата, отъ гледището на пълното човѣшко
братство и равенство, на абсолютната човѣшка сво-
бода, която му налагаше социализмътъ, изхождаше
българскиятъ поетъ при опрѣдѣляне личнитѣ качества
на българскиятъ народъ, неговиятъ влогъ въ цивили-
зацията на човѣчеството, както и когато дефинираше
понятието народъ, народностъ.

Народността е исторически фактъ и историческа
категория. „Свѣрѣменната социология“ учи, че при даде-
ни материални и културни съотношения се създаватъ
всички исторически факти, се създаватъ и всички обще-
ственни отношения, едно отъ които е и националността,
националната единица.

Но понятието националностъ е понятие ново.

То бѣше възпѣто въ началото на XIX. вѣкъ отъ
новата общественна формация, каквато бѣше буржуа-
зията, отъ нейнитѣ публицисти-„реалисти“ и отъ ней-
нитѣ литератори-„романтици“. Когато буржуазията се
засилише въ своето съзнание като класа, и когато при-
гърна сждбата на всички потиснати отъ феодалния
режимъ, тя изрази идеята за националността, както въ
нейното метафизическо, така сжщо и въ нейното исто-
рическо, политическо значение. Слѣдъ революцията въ
Англия отъ XVI. столѣтия, и въ Франция отъ края на
XVIII-то, вече въ началото на миналия вѣкъ филосо-
фитѣ, публициститѣ и литераторитѣ на новата поли-
тическа господарка, взеха да идеализиратъ „народната“
култура, старитѣ добродѣтели и т. н. Както видѣхме,